

V L A A M S P A R L E M E N T

stuk **173** (2009-2010) – Nr. 1
ingediend op 21 oktober 2009 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van de heren Pieter Huybrechts, Wim Wienen en Stefaan Sintobin
en de dames Marleen Van den Eynde, Katleen Martens
en Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt

houdende wijziging van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009,
wat de stilzwijgende vergunningsbeslissing
in eerste aanleg betreft

TOELICHTING

Algemeen

Op 18 maart 2009 werd het decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke planings-, vergunningen- en handhavingsbeleid goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Ter uitvoering van artikel 110 van dit decreet coördineerde de Vlaamse Regering het aangepaste decreet houdende de organisatie op de ruimtelijke ordening en gaf deze coördinatie het opschrift ‘Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening’.

De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening trad in werking op 1 september 2009.

De codex bevat twee administratieve procedures voor de toekenning van een vergunning:

- een reguliere procedure;
- een bijzondere procedure voor handelingen van algemeen belang of voor aanvragen, ingediend door publiekrechtelijke of semipublieke rechtspersonen.

In de reguliere procedure wordt de vergunning in eerste aanleg afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarin het voorwerp van de vergunning is gelegen.

De vervaltermijn om over de vergunningsaanvraag een beslissing te nemen, is:

- 75 dagen in een ontvoogde gemeente wanneer er geen openbaar onderzoek nodig is en de aanvraag niet is samengevoegd met een aanvraag voor een milieuvergunning;
- 105 dagen in alle andere gevallen (niet-ontvoogde gemeente, openbaar onderzoek, samenvoeging met aanvraag milieuvergunning);
- 150 dagen wanneer het om een aanvraag voor een verkavelingsvergunning gaat.

Indien er geen beslissing wordt genomen binnen deze vervaltermijnen, dan wordt de aanvraag geacht te zijn afgewezen.

De afdeling Wetgeving van de Raad van State wees in haar advies van 23 september 2008 reeds op de risico's, verbonden aan het procedé van de stilzwijgende beslissing. De Raad van State waarschuwde er voor dat stilzwijgende beslissingen niet bevorderlijk zijn voor de rechtszekerheid en in strijd kunnen komen met het algemeen belang.

De regering antwoordde hierop dat de bezwaren van de Raad van State niet opwogen tegen de behoefte aan rechtszekerheid binnen een redelijke termijn.

De indieners van dit voorstel zijn van oordeel dat door de mogelijkheid in de codex in te bouwen van een stilzwijgende afwijzing van de vergunningsaanvraag in eerste aanleg, te verregaande risico's zijn gecreëerd voor de aantasting van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming vereist immers dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot een besluit komt. De huidige regeling laat daarentegen toe dat vergunningsweigeringen louter routineus worden afgehandeld door het stilzwijgen te bewaren.

Verder betekent de huidige regeling dat de bestuurde, in casu de vergunningsaanvrager, wordt gestraft voor de eventuele passiviteit, zorgeloosheid of slechte wil van het bestuur. Dit terwijl bij stedenbouwkundige vergunningen de aanvrager er alle belang bij heeft dat zijn situatie in concreto wordt beoordeeld door een gespecialiseerde overheid en hij dus weet waarom zijn vergunningsaanvraag eventueel wordt afgekeurd.

Door het noodzakelijk ontbreken van een motivering bij stilzwijgende weigeringen kan daarentegen onmogelijk worden geweten op welke gronden een aanvraag is geweigerd. Dit bemoeilijkt eventuele aanpassingen bij het opstellen van een nieuwe aanvraag.

In tegenstelling tot de huidige regeling wil dit voorstel een regeling inbouwen die de aanvrager beschermt tegen het stilzitten van het vergunningverlenende bestuur.

Dat wordt gerealiseerd door in eerste aanleg uit te gaan van het principe ‘zwijgen is instemmen’. Dat moet op de eerste plaats de gemeenten stimuleren om zich uit te spreken over de vergunningsaanvraag binnen de decretaal bepaalde vervalltermijn.

Daarnaast sluit de toepassing van dit principe uit dat de aanvrager het slachtoffer wordt van eventuele passiviteit, zorgeloosheid of slechte wil van de vergunningverlenende overheid, in casu het college van burgemeester en schepenen.

Door het openstaan voor belanghebbende derden van de beroepsmogelijkheid bij de bestendige deputatie en eventueel later bij de Raad voor vergunningsbetwistingen, doet de mogelijkheid van een eventuele stilzwijgende vergunningsverlening geen afbreuk aan hun rechtsbescherming.

Tevens beschikken de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en de adviserende instanties die tijdig hun advies hebben uitgebracht, over dezelfde beroepsmogelijkheid. Indien het algemeen belang dit vereist kunnen zij dus ook de stilzwijgende vergunningsverlening bestrijden.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1. Dit artikel behoeft geen toelichting.

Art. 2. Dit artikel draait het huidige systeem van de stilzwijgende beslissing om. In de huidige regeling betekent het niet-nemen van een beslissing binnen de vervalltermijn, het afwijzen van de vergunningsaanvraag. Door de wijziging die dit artikel aan het artikel 4.7.18, §2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening aanbrengt, zal het niet-nemen van een beslissing door het college van burgemeester en schepenen betekenen dat het aangevraagde geacht wordt vergund te zijn.

Pieter HUYBRECHTS

Wim WIENEN

Stefaan SINTOBIN

Marleen VAN DEN EYNDE

Katleen MARTENS

Agnes BRUYNINCKX-VANDENHOUDT

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. In artikel 4.7.18, §2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 worden de woorden “afgewezen te zijn” vervangen door de woorden “te zijn vergund”.

Pieter HUYBRECHTS

Wim WIENEN

Stefaan SINTOBIN

Marleen VAN DEN EYNDE

Katleen MARTENS

Agnes BRUYNINCKX-VANDENHOUDT